

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119455950
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6119455950.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu R Collectors, s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 50 094 297, právne zastúpený Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému E. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. XXXX, XXX XX L., B. republika, za účasti: Združenie Brániť sa oplatí - BSO, občianske združenie, so sídlom Potočná 7343/37, 080 06 Prešov - Nižná Šebastová, IČO: 42 379 083, právne zastúpení Mgr. Ondrej Barna, advokát, Zámocká 529/34, 091 01 Stropkov, IČO: 52 824 837, o zaplatenie 10 669,17 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 30.04.2021, č. k. 8Csp/53/2020-71, v spojení s opravným uznesením zo dňa 21.04.2022 č.k. 8Csp/53/2020 - 136, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku II. a III.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 8.838,54 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 9.596,99 eur od 15.11.2019 do 12.12.2019, zo sumy 9.526,99 eur od 13.12.2019 do 17.02.2020, zo sumy 9.506,99 eur od 18.02.2020 do 11.03.2020, zo sumy 9.441,99 eur od 12.03.2020 do 13.04.2020, zo sumy 9.371,99 eur od 14.04.2020 do 17.05.2020, zo sumy 9.341,99 eur od 18.05.2020 do 15.06.2020, zo sumy 9.286,99 eur od 16.06.2020 do 15.09.2020, zo sumy 9.221,99 eur od 16.09.2020 do 04.02.2021 a zo sumy 9.211,99 eur od 05.02.2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti sa žaloba z a m i e t a.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92 %.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch), § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 9, § 565, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len Nariadenie).

3. Vychádzal zo zistenia, že medzi žalobcom a žalovaným bola uzatvorená spotrebiteľská zmluva, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 10.000,- eur. V zmysle zmluvy o úvere mal žalovaný poskytnutý úver vrátiť s 12,50% úrokom ročne v 96 mesačných splátkach po 177,23 eur vždy k 20. dňu v mesiaci so splatnosťou 1. splátky 20.04.2018, a konečnou splatnosťou úveru 20.03.2026. Žalovaný uhradil splátky v rôznych výškach a ku dňu 31.10.2019 zaplatil celkom sumu vo výške 566,46 eur. Listom zo dňa 22.10.2018 žalobca žalovaného upozornil na porušenie zmluvnej povinnosti spočívajúcej v nesplácaní úveru a na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalobca následne 19.11.2018 vyhlásil pre nesplácanie úveru predčasnú splatnosť úveru a po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovaný zaplatil ešte 3 splátky v celkovej výške 210,- eur. Na uvedenú skutočnosť žalobca reagoval čiastočným späťvzatím žaloby, a späťvzatie žaloby odôvodnil skutočnosťou, že žalovaný po podaní žaloby na súde zaplatil 8 splátok v celkovej výške 385,- eur. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver 10.000,- eur a žalovaný titulom splatenia úveru uhradil finančné prostriedky vo výške 1.161,46 eur (566,46 eur + 210,- eur po vyhlásení predčasnej splatnosti + 385,- eur po podaní žaloby). Pri skúmaní jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd uzavrel, že prvoradou povinnosťou súdu bolo preskúmať, či veriteľ pri uzatváraní úverovej zmluvy s odbornou starostlivosťou posúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, keďže článok 8 a článok 23 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.20088 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS sa majú vykladať vtom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex offo existenciu porušenia povinností stanovenej v článku 8 tejto Smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 3 (rozhodnutie SD EÚ C -679/18). Ďalej zistil, že tvrdenia žalobcu o splnení povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v žalobe absentovali. Bolo povinnosťou žalobcu skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy vo vzťahu k uvedenej zákonnej povinnosti podrobnejšie rozviesť. Túto procesnú povinnosť však žalobca nesplnil, keď pri opísaní rozhodujúcich skutočností len odkázal na predložené listinné dôkazy. Vzhľadom na procesnú pasivitu žalobcu týkajúcu sa objasňovania esenciálnych skutočností súvisiacich s kontrakčným procesom a splnením si svojej právnej povinnosti pri uzatváraní zmluvy so žalovaným, nebolo možné tieto rozhodné skutkové okolnosti objasniť. Uvedené skutočnosti tak nie sú ani preukázané, ani vyvrátené; zostali preto neobjasnené. Na základe uvedeného tak neboli prostriedky procesného útoku žalobcu obsiahnuté v žalobe dostatočným podkladom pre konštatovanie splnenia povinnosti podľa ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd uzavrel, že veriteľ nesplnil povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou pri posúdení schopnosti žalovaného v právnom postavení spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď túto zákonnú povinnosť vôbec nesplnil. Žalobca skutočnosti týkajúce sa pomerov žalovaného ako veriteľ, nijakým spôsobom nezisťoval ani neoveroval. Ako veriteľ tak žalobca hrubo porušil povinnosť, ktorú mu ukladá ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch, a preto je poskytnutý úver žalovanému bezúročný a bez poplatkov. Žalovaný čerpal úver vo výške 10.000,- eur, a veriteľovi uhradil dlh v celkovej výške 1.161,46 eur. Keďže žalobca má nárok len na zaplatenie sumy predstavujúcej rozdiel medzi sumou poskytnutých peňažných prostriedkov (10.000,- eur) a sumou splátok realizovaných žalovaným v postavení dlžníka (1.161,46 eur), žalobca v postavení veriteľa pohľadávky má voči žalovanému nárok na zaplatenie sumy 8.838,54 eur a žaloba nad uvedenú sumu nie je dôvodná, a preto ju súd v prevyšujúcej časti zamietol.

4. O trovách konania súd rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP. Keďže žalobca v konaní bo úspešný len čiastočne, súd mu podľa citovaných zákonných ustanovení voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 92% voči žalovanému.

5. Proti rozsudku, voči výroku II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca namietajúci, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a vec nesprávne právne posúdil. Uviedol, že žalovaný mal vôľu úver získať, prejavil vôľu ho riadne splácať, neodmietol splátky vo výške stanovenej v zmluve, ktoré by neohrozili jeho status rovnako ako všetky dovtedajšie záväzky v úhrne. V prípadoch, v ktorých má žalobca pochybnosti o bonite klienta a jeho schopnosti splácať, zmluvu o úver neuzatvorí. Uzatváraním nevýhodných zmlúv o úvere so spotrebiteľmi, ktorí nie sú schopní úver splácať, by dochádzalo k úbytku a teda škode na strane žalobcu, a takéto konanie odporuje priamo definícií podnikania v zmysle ktorej cieľom podnikania je dosahovanie zisku. Žalobca je zákonom regulovaný subjekt - banka, ktorá je povinná správať sa obozretne. Je preto vysoko nepravdepodobné, že by žalobca poskytol peňažné prostriedky bez riadneho skúmania bonity žalovaného s vysokým rizikom ohrozenia

návratnosti týchto peňažných prostriedkov. Tvrdenie súdu, že nebola skúmaná bonita žalovaného a tým dodržané konanie s odbornou starostlivosťou zo strany žalobcu je zavádzajúce, nakoľko tak ako u každého klienta, aj u žalovaného bola skúmaná bonita výpisom z úverového registra (SRBI), ako aj z dokladov o príjme žalovaného, teda boli splnené všetky podmienky na konanie v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. Žalobný návrh obsahoval všetky potrebné skutočnosti, respektíve opis rozhodujúcich skutočností na uplatnenie nároku. Ak teda mal súd za to, že návrh obsahuje nedostatočné informácie týkajúce sa uplatneného nároku mal povinnosť žalobcu na túto skutočnosť upozorniť a vyzvať ho na odstránenie nedostatkov podania. Súd porušil právo žalobcu na spravodlivý proces, keď žalovaný skutkové tvrdenia týkajúce sa skúmania bonity klienta nepoprel, a preto platí domnienka, že skutkové tvrdenia sa považujú za pravdivé. Pokiaľ by súd mal pochybnosti o ich pravdepodobnosti, respektíve dostatočnosti tohto tvrdenia, bol povinný o svojich pochybnostiach procesnú stranu poučiť. Súd je totiž podľa § 150 ods. 2 CSP oprávnený vyzvať procesnú stranu, aby uviedla ďalšie skutkové tvrdenia. Súd je pritom povinný vopred oboznámiť procesné strany okrem iného aj o tom, ktoré skutkové tvrdenia považuje za sporné. Túto povinnosť má v prípade nariadenia pojednávania ako aj v prípade, ak pojednávanie nenariadi. Súd mal povinnosť informovať žalobcu o tom, že považuje skutočnosť - skúmanie bonity za spornú čo nesplnil. Odňal tým žalobcovi právo riadne uplatňovať jeho procesné práva a možnosť preukázať skutočnosť, ktorú súd považoval za spornú. Od žalobcu pritom nebolo možné objektívne očakávať, že túto skutočnosť má považovať za spornú. Žalobca totiž riadne skúmal bonitu, peňažné prostriedky z úveru žalovanému poskytol, a žalovaný úver z časti aj uhradil. Počas trvania zmluvného vzťahu žalovaný nespochybnil túto skutočnosť. Právna úprava Civilného sporového poriadku pritom vychádza zo zásady kontradiktórnosti civilného procesu, t.j. že súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení, ale naopak nesporné skutkové tvrdenia si osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Iba účinne popreté skutkové tvrdenia sa považuje za sporné. Na uvedenú argumentáciu žalobcu potvrdzuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 10CoCsp/22/2020 zo dňa 29.03.2021, a rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/232/2019 zo dňa 22.09.2020, ktoré sa zaoberali otázkou sporných a nesporných tvrdení v kontexte pasivity žalovaného. Navrhol, aby odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie, alebo aby rozsudok v napadnutom rozsahu zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

6. Žalovaný ani osobitný subjekt na strane žalovaného sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 C.s.p.) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

10. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení

dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku splňa.

11. Súd prvej inštancie po preskúmaní spisu dospel k záveru, že v predmetnom prípade je poskytnutý úver postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, pretože v zmluve absentujú náležitosti požadované zákonom a rovnako aj preto, že pred poskytnutím spotrebiteľského úveru nebola skúmaná bonita žalovaného dostatočným spôsobom. S uvedenými závermi sa však vôbec nestotožnil žalobca v podanom odvolaní, preto sa odvolací súd zaoberal, či došlo k naplneniu vytýkaných nedostatkov súdom prvej inštancie ako aj k naplneniu prípadnej sankcie spočívajúcej v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

12. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“) upravoval v § 7 ods. 1 povinnosť veriteľa pred uzavretím alebo zmenou spotrebiteľskej zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V prípade, ak veriteľ túto svoju zákonnú povinnosť zanedbá, zákon sankcionuje takéto konanie v zmysle § 11 ods. 2 nemožnosťou vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Zákon v tejto súvislosti ustanovuje tiež, že v prípade ak dôjde k hrubému porušeniu § 7 ods. 1, v takom prípade zákon sankcionuje takéto konanie veriteľa bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Za hrubé porušenie povinnosti sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno-ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je.

13. Zákon o spotrebiteľských úveroch ukladá veriteľovi pri skúmaní bonity klienta postupovať s odbornou starostlivosťou, pričom zákon neuviedol zákonnú definíciu tohto pojmu. Aj napriek absencii takejto zákonnej definície možno vychádzať z toho, že odborná starostlivosť predpokladá overenie údajov, ktoré dlžník veriteľovi uviedol, resp. objektívne podložil minimálne potvrdením zamestnávateľa dlžníka a nepochybne kľúčovou je aj pri skúmaní bonity klienta využívať aj verejne dostupné informácie, ako napr. štátom zverejňované údaje o životnom minime, existenčnom minime a tieto porovnávať so známymi alebo od spotrebiteľa zistenými (nie iba tvrdenými) informáciami o jeho príjmoch a výdavkoch (do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 33Cdo/2178/2018).

14. Vzhľadom na uvedené ustanovenie možno od žalobcu ako veriteľa požadovať preukázanie bonity klienta, teda v uvedenom prípade bolo na žalobcovi ako veriteľovi, aby preukázal, že si svoje povinnosti vyplývajúce z právnych predpisov splnil, teda, že si v uvedenom prípade splnil povinnosť vyplývajúcu mu z § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch.

15. Žalobca v podanom odvolaní poukázal na to, že pri skúmaní bonity vychádzal jednak z výpisu z úverového registra (SRBI), ako aj z údajov o príjme žalovaného, teda odvolateľ je toho názoru, že boli splnené všetky podmienky na konanie v súlade so zákonom č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na uvedené odvolací súd uvádza, že z uvedených listín a registrov nemohol žalobca ako veriteľ zistiť celkovú finančnú situáciu žalovaného, teda takýto postup žalobcu nemožno považovať za skúmanie bonity. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak by aj uvedené konanie žalobcu považoval za skúmanie bonity žalovaného, toto konanie by nebolo možné považovať za náležité skúmanie bonity s odbornou starostlivosťou, pretože bez toho, aby žalobca skúmal aj iné aspekty a okolnosti na strane žalovaného, ako napr. jeho celkovú zadlženosť, počet vyživovacích povinností, mesačné výdavky, výdavky na zabezpečenie ubytovania, stravy, atď., teda žalobca si nemohol utvoriť reálny obraz o majetkovej situácii žalovaného potrebnej pre posúdenie jeho schopnosti splácať dlh zo zmluvy. Z uvedeného teda možno konštatovať správny záver súdu prvej inštancie o nesplnení si povinnosti žalobcom o preukázanie odbornej starostlivosti posúdenia schopnosti žalovaného splácať úver. Odvolací súd záverom poukazuje na to, že pre posúdenie splnenia povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch nie je smerodajné, aká bola reálna finančná, majetková, sociálna situácia spotrebiteľa, ale akým spôsobom dodávateľ (žalobca) pristupoval k zisteniu a hodnoteniu bonity spotrebiteľa.

16. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje aj so závermi vyslovenými Krajským súdom v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/171/2016 zo dňa 27.10.2016 v zmysle ktorých: „Dôsledkom podcenenia bonity je neposkytnutie ochrany veriteľovi, ktorý s hrubou nedbanlivosťou poruší povinnosť s odbornou starostlivosťou posúdiť bonitu spotrebiteľa. Odvolací súd uvádza, že v tomto smere § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. vôbec nepôsobí odradzujúco, preto je dôvodné aplikovať ustanovenie generálneho zákona - Občianskeho zákonníka, a to § 3 ods. 1 o odmietnutí ochrany pri tak závažnom porušení povinnosti veriteľa na finančnom trhu. Poskytovanie úverov a pôžičiek je veľmi vážnym predmetom podnikateľskej činnosti, pretože pri tomto nejde o odplatu platenú v hotovosti, ale o odloženú platbu bez toho, aby bolo zrejmé, čo postretne dlžníka po uzavretí zmluvy. Ak je takáto agenda obzvlášť sledovaná z dôvodu neistých pomerov, ktoré môžu nastať po poskytnutí úveru, potom musia existovať prísne nároky na vyžadovanie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a vyhodnotiť bonitu spotrebiteľa, keďže na rozdiel od neistých okolností po uzatvorení zmluvy je stav spotrebiteľa z pohľadu jeho osobných majetkových pomerov v čase kontraktácie spoznaťelný. Ak Súdny dvor uznal ako odradzujúcu sankciu nepriznanie úrokov pri nezodpovednom prístupe dodávateľa na finančnom trhu pre porušenie konať s odbornou starostlivosťou, potom je podľa názoru odvolacieho súdu úplne eurokonformné aplikovať § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a porušenie závažnej povinnosti veriteľa považovať za odporujúce morálke.“

17. Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, teda, že nespĺnenie povinnosti žalobcu ako veriteľa v zmysle § 7 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch má za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

18. Vo vzťahu k vyššiemu má odvolací súd za to, že už samotné nedostatočné skúmanie bonity spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru, preto sa nebolo potrebné ďalej zaoberať ani ostatnými dôvodmi bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru zistenými súdom prvej inštancie, s ktorými žalobca v podanom odvolaní nesúhlasil.

19. Odvolací súd na tomto mieste ešte dopĺňa, že v prípade nedostatočného skúmania bonity spotrebiteľa pred uzatvorením spotrebiteľskej zmluvy je takto uzatvorená spotrebiteľská zmluva okrem sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru postihnutá aj ďalšou sankciou v zmysle už súdom prvej inštancie citovaného ust. § 11 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to nemožnosťou požadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie takto poskytnutého spotrebiteľského úveru. Žalobca ako veriteľ tak nebol oprávnený predmetný spotrebiteľský úver ani predčasne platne zosplatiť. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaný bol povinný vrátiť len istinu úveru, ktorá mu bola skutočne poskytnutá, t.j. sumu 8.838,54 eur (10.000,- eur - 566,46 eur - 210,- eur - 385,- eur), ako správne konštatoval súd prvej inštancie. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný žalobcovi vrátil sumu 1.161,46 eur (566,46 eur + 210,- eur po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru + 385,- eur po podaní žaloby), preto súd prvej inštancie dospel k správnejmu záveru, keď žalobu v prevyšujúcej časti nad sumu 8.838,54 eur ako nedôvodnú zamietol.

20. Žalobca v podanom odvolaní ešte uvádza, že žalovaný v priebehu konania nepoprel jeho tvrdenia a predložené dôkazy, preto bolo potrebné tieto považovať za nesporné skutkové tvrdenia, k čomu odvolací súd uvádza, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať automaticky za následok povinnosť súdu priznať akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok, a to navyše ak ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ. Napriek skutočnosti, že žalovaný bola v priebehu prvoinštančného konania pasívny, nevyjadril sa k podanej žalobe a ani k ďalším žalobcom predloženým dôkazom, nemožno v konečnom dôsledku dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení žalobcu, pretože ani uvedená skutočnosť neznamena, že súd musí rozhodnúť len na základe takto tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Samotný Civilný sporový poriadok v prípade spotrebiteľských sporov dáva súdu možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli spotrebiteľom navrhnuté, a to najmä vtedy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd môže aj bez návrhu takýto dôkaz obstať alebo zabezpečiť, čím sa tak sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi sporovými stranami, t.j. medzi veriteľom a spotrebiteľom. Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offo, teda či táto obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, prípadne či neobsahuje aj aj neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj to, či pred uzatvorením zmluvy bola dostatočne skúmaná bonita spotrebiteľa.

21. Odvolací súd poukazuje na to, že povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Úlohou súdu v kontradiktórnom spore je povinnosť zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán. Z vyššie uvedených dôvodov preto námietku žalobcu v tomto smere vyhodnotil ako nedôvodnú.

22. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok v napadnutých výrokoch II. a III. súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

24. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešným bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu. Odvolací súd nezistil ani žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

25. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).